

РЕШЕНИЕ

№ 4305

гр. София, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 02.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2428** по описа за **2023** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на СДВР, чрез юрисконсулт Б., срещу решение № 542 от 01.02.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 3918/2022 г. на СРС, 17 състав, с което е отменен електронен фиш, серия „Г“, № 0026110, издаден от СДВР, с който за извършено нарушение на чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ, вр. 638, ал. 1, т. 2, вр. чл. 461, т. 1 КЗ на Интерстелар Сълюшънс ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лв.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на обжалвания съдебен акт. Наведеното касационно основание е за нарушение на закона – чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН. Осъществяването му е аргументирано с доводи, че при издаването на електронния фиш са спазени разпоредбите на чл. 188 и чл. 189, ал. 4 ЗДвП, като в него ясно са записани мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, марка, модел и регистрационен номер на МПС, естеството на нарушението и нарушените разпоредби. Сочи, че образецът на електронен фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи, поради което липсата на подробно описание на нарушението остава извън

задължителните реквизити в чл. 189, ал. 4 ЗДвП и не представлява нарушение на процесуалните изисквания към формата и съдържанието на обжалвания електронен фиш. Твърди, че описанието на нарушението е достатъчно по обем и съответства на утвърдения от министъра на вътрешните работи образец на електронен фиш, в това число и от гледна точка правото на защита на наказаното лице, тъй като изложените факти му давали възможност да разбере кога, къде и при какви обстоятелства е извършено административното нарушение, за което е наказано и в какво се е изразило то, а именно шофиране без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Излага съображения, че наказаното лице е осъществило от обективна страна нарушение на разпоредбите на чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ, като изтъква, че доколкото нарушението е извършено при управление на МПС, собственост на юридическо лице, съгласно чл. 638, ал. 1, т. 2 КЗ, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител. Оспорва наличието на валидно сключена от собственика на процесното МПС задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Изразява искане за отмяна на решението на СРС и постановяване на друго, с което електронният фиш да бъде потвърден. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника по касация адвокатско възнаграждение. Подробни съображения развива в писмени бележки по съществото на спора.

Ответникът – Интерстелар Сълюшънс ЕООД, чрез процесуалния си представител адв. Ш., в писмен отговор оспорва касационната жалба и изразява искане обжалваното решение да бъде оставено в сила. Излага съображения за постановяване на съдебния акт при отсъствие на отменителни основания.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., която дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, приложим по силата на чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Районният съд е установил следната фактическа обстановка: с електронен фиш серия „Г“, № 0026110, е наложена имуществена санкция на Интерстелар Сълюшънс ЕООД, за това, че на 16.01.2021 г. в 11:56 часа, в [населено място], в района на бул. Ц. шосе, срещу стопанство „Врана“, с посока на движение от ул. П. К. към Околовръстен път, законният представител на юридическото лице, което е собственик на лек автомобил марка „А.“, модел „Ку 5“, с рег. [рег.номер на МПС], регистрирано в България и без да е спряно от движение, не е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

Нарушението е установено с АТСС № MD192.

След извършен преглед на заснетите от автоматичната система изображения, служител на ОПП СДВР е установил, че за лек автомобил марка „А.“, модел „Ку 5“, с

рег. [рег.номер на МПС] към датата 16.01.2021 г. няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Установено е също, че лек автомобил марка „А.“ със същия регистрационен номер всъщност е бил регистриран като собственост на Порше мобилити БГ ЕООД, което дружество го е предоставило за ползване по договор за лизинг на санкционираното дружество. Видно от идентичния номер на рамата в СРМПС за същия автомобил и вписания номер в полицата, както и от приобщената по делото справка от „Гаранционен фонд“, преди неговата първоначалната регистрация, по отношение на въпросното МПС е била сключена застраховка „Гражданска отговорност“. От разпечатка на паметта на техническото средство АТСС № MD192 са установени времето и мястото на заснемане на автомобил с посочената марка и регистрационен номер.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

За да постанови оспореното решение, районният съд е обосновал изводи, че при издаването на оспорения електронен фиш са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е, че електронният фиш не отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1 ЗАНН и чл. 189, ал. 4 ЗДвП, а именно да съдържа описание на нарушението, поради което е нарушено правото на защита на санкционираното лице. Същевременно, не става ясно кой е извършител на нарушението, тъй като при описанието му като субект е посочен законният представител на дружеството, собственик на автомобила, но с електронния фиш вместо глоба, е наложена имуществена санкция, предвидена единствено за юридическите лица. Достигнал е и до извод за липса на осъществено нарушение на чл. 483, ал. 1 КЗ, доколкото задължението по цитираната разпоредба се отнася до собственика на автомобила, а не до неговия ползвател, каквото в случая е санкционираното дружество в качеството му на лизингополучател на процесното МПС. Констатирал е и непълнота в правната квалификация, изразяваща се в липса на позоваване на чл. 638, ал. 4 КЗ.

Решението е правилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 647, ал. 3 КЗ, когато с автоматизирано техническо средство или система е установено и заснето управление на моторно превозно средство, за което няма сключен и действащ застрахователен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител при условията и по реда, предвидени в ЗДвП. По силата на посочената норма приложение следва да намери разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, вкл. регламентираните изисквания за съдържание на електронния фиш. Съгласно чл. 189, ал. 4, изр. второ ЗДвП, електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане.

В настоящия случай издаденият електронен фиш, в хипотезата на установено с автоматизирано техническо средство/система нарушение на КЗ, не съответства на императивните формални изисквания по чл. 189, ал. 4 ЗДвП досежно неговото съдържание. Липсва обективизирано каквото и да било описание на нарушението от фактическа страна. Посочената за нарушена разпоредба на чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ

указва, че всеки притежател на моторно превозно средство е длъжен да сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, но отговорността при неключването е предвидена в отделни санкционни норми, в чиито състав са включени различни обективиращи признаци. Налице е смесване на две отделни нарушения – това по чл. 638, ал. 1 и по чл. 638, ал. 4 КЗ. Касае се за две различни хипотези, като първата предвижда, че нарушение е бездействието – неключване на изискуемия договор, а втората изисква и управление на автомобила, за който не е сключен договор от неговия собственик.

В настоящия случай в електронния фиш липсва описание на обстоятелството, че е установено управление на моторно превозно средство, за което няма сключен и действащ застрахователен договор. Обстоятелствената част на електронния фиш не съдържа посочване на изпълнителното деяние по ал. 4 на чл. 638 КЗ, което е „управлява“. Нещо повече, видът на нарушението не може да бъде установен и от посочената за нарушена правна норма, доколкото в електронния фиш липсва позоваване на чл. 638, ал. 4 КЗ. За пълнота, настоящият състав следва да отбележи, че посочването единствено на цифровата квалификация на нарушението не изпълнява посоченото нормативно изискване към формата и съдържанието на акта. Несъмнено, електронният фиш следва да съдържа фактите и обстоятелствата, включени в състава на нарушението, в противен случай се нарушава правото на защита на подведения под отговорност субект да разбере какво му се вменява. В този смисъл, електронният фиш е издаден в противоречие с процесуалния закон.

На следващо място, настоящият касационен състав споделя изводите на решаващия съд за наличието на неотстранима неяснота относно санкционирания субект, доколкото в електронния фиш е посочено, че извършителят е „законен представител на ЮЛ, което е собственик на МПС“, който „не е сключил ЗЗ Г.О“. Същевременно е наложена имуществена санкция в размера, предвиден за юридически лица, съответстващ и на посоченото правно основание – чл. 638, ал. 1, т. 2 КЗ. Самият електронен фиш е озаглавен „Електронен фиш за налагане на имуществена санкция“. При това положение е неясно дали наказаното лице е законният представител на юридическото лице или дружеството Интерстелар сълюшънс ЕООД. Следва да се отбележи, че в случай, че е физическото лице – законен представител, то същото безспорно не е собственик на автомобила. Освен това, с електронния фиш не е наложена глоба, а имуществена санкция, относима само и единствено за юридическите лица. Т.е., съобразно наложеното наказание по тълкувателен път може да се изведе, че санкционирано е юридическото лице, посочено като собственик на автомобила, посредством налагането на имуществена санкция. Индивидуализирането чрез тълкуване на нарушителя обаче е недопустимо, тъй като извършването на деянието и неговият извършител следва да бъдат установени по несъмнен начин. Липсата на изрично посочване на нарушителя не позволява да се извърши преценка относно индивидуализиране на наказанието, а също така пречатства процеса по изпълнение на наложеното наказание.

Законосъобразен е и изводът на въззивния съд, че задължението да сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ по чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ се отнася до собственика на автомобила, а не до неговия ползвател. В чл. 638, ал. 1, т. 2 КЗ е предвидено, че на юридическо лице, което притежава МПС и не изпълни задължението си да сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, се налага наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лв.

Тази хипотеза е приложима единствено когато субектът на отговорността е и собственик на МПС. В конкретния случай е безспорно установено, че процесното МПС е предмет на договор за лизинг, по който настоящият ответник по касация е лизингополучател и същият няма качеството на собственик, а е само ползвател на вещта на съответното правно основание. Това правно основание не включва правото да се разпорежда с вещта, което е основна характеристика на собствеността и което остава в патримониума на собственика – лизингодател. Действително, съобразно особеностите на този вид договор, лизингополучателят е не само реалният правоимащ ползвател, а и лицето, на чиято отговорност е възложено плащането на всички разноски, свързани с ползването на автомобила, но това не е достатъчно основание същият да бъде приравняван и третиран като собственик, без това да е изрично нормативно регламентирано. Подобно схващане би противоречало преди всичко на целта и смисъла на закона, според който, при установено нарушение само посредством автоматично устройство следва да се ангажира именно отговорността на собственика, като се дезинтересира от конкретния водач на автомобила и дори изрично изключва, в тази хипотеза, предвидената за другите видове електронни фишове възможност по чл. 189, ал. 5 ЗДвП собственикът да се освободи от предвидената отговорност като посочи лицето, управлявало автомобила. И това е така не поради невъзможност водачът да бъде установен, а защото законодателят е счел това за ненужно, доколкото съобразно чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ именно регистрираният и категорично, автоматично и лесно установим притежател на превозното средство, е основен адресат на задължението за сключване на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за същото. Това основно задължение за собственика по чл. 438, ал. 1, т. 1 КЗ не се променя в случай че той отдаде ползването на собственото си превозно средство на трето лице по договор за лизинг.

Не на последно място, видно от представената по делото застрахователна полица № BG/11/120000597873 от 25.02.2020 г., издадена от ЗАД „Армеец“ по отношение на автомобил с номер на рама WAUZZZF9L2038122, идентичен с номера на рамата в СРМПС на описания в електронния фиш автомобил, е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с период на застрахователно покритие от 26.02.2020 г. до 25.02.2021 г. Следователно, към процесната дата – 16.01.2021 г., за автомобила е била налице сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Последното се потвърждава и от извършена справка в „Гаранционен фонд“, поради което възраженията на касатора в обратната насока са неоснователни.

Предвид изложеното, като е отменил издадения електронен фиш, СРС е постановил валидно, допустимо и правилно съдебно решение, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника по касация не се дължат разноски, тъй като не са претендирани от него.

По изложените съображения на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 542 от 01.02.2023 г. на СРС, НО, 17 състав, по н.а.х.д. № 3918/2022 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.